

Sygn. akt IV CSK 371/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. w W.
przeciwko B. S., W. S., L. K. i W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej B. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 659/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Zarówno treść przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Jego treść - konieczność rozstrzygnięcia pierwszeństwa czy też wzajemnego stosunku norm prawa cywilnego oraz prawa podatkowego - można uznać jedynie za sygnalizację

wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa; stopień ogólności nie pozwala na zakwalifikowanie jako istotnego zagadnienia prawnego. Ponadto argumenty skarżącej powołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zawierają żadnych wywodów prawnych w odniesieniu do konkretnych przepisów prawa a wyłącznie stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji oraz prezentację jego własnego poglądu.

Powyższe stwierdzenie trzeba odnieść do uzasadnienia potrzeby wykładni art. 128 § 1 k.p.c., art. 495 § 2 k.p.c. oraz wykładni „sposobu ustalenia treści porozumienia wekslowego (bez wskazania przepisu prawa, którego wniosek dotyczy). Wysoki stopień ogólności argumentów odnoszących się w znacznej mierze do stanu faktycznego nie wykazuje, że wskazane przepisy budzą poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej ich wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).